

Sygn. akt I C 1520/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 27 marca 2014 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Zdrzałka-Szymańska

Protokolant: Alicja Ziomek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 marca 2014 roku we W.

sprawy z powództwa Gminy W.

przeciwko A. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. B. na rzecz strony powodowej Gminy W. kwotę 122,40 zł (sto dwadzieścia dwa złote 40/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 06.09.2011 r. do dnia zapłaty.

II. zasądza od pozwanego rzecz strony powodowej kwotę 90 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Gmina W. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. B. kwoty 122,40 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 września 2011 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że w czasie kontroli dokumentów przewozu w dniu 22 sierpnia 2011 r. na linii 712 kontroler stwierdził, że pozwany nie posiadał ważnego biletu na przejazd. Zgodnie z treścią par. 8 ust. 2 załącznika do Uchwały nr XXI/682/08 Rady Miejskiej W. z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie zmiany uchwały nr VIII/275/99 Rady Miejskiej W. w sprawie zasad odpłatności za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego - zasady odpłatności za przejazdy środkami komunikacji zbiorowej organizowanej przez Gminę W. (Dz. Urz. Woj. (...) z 10.06.2008 r. Nr 158, póź. 1831), w razie stwierdzenia braku ważnego biletu na przejazd osoby lub przewóz bagażu pasażer jest zobowiązany do uiszczenia należności przewozowej oraz opłaty dodatkowej. Podała, że pozwany zobowiązany jest zatem do zapłaty łącznej kwoty 122,40 zł, tj. należności przewozowej w kwocie 2,40 zł oraz opłaty dodatkowej w kwocie 120,00 zł. Wskazała, że bezskutecznie wezwała pozwanego do zapłaty dochodzonej kwoty.

W dniu 30 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględniając powództwo w całości, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty podnosząc, iż być może jechał bez biletu w dniu 22 sierpnia 2011 r. autobusem linii nr (...), niemniej roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu. Zgodnie z art. 77 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 3 pkt 4 Prawa przewozowego, przedawnienie następuje z upływem roku od dnia, w którym zapłata powinna była nastąpić. W niniejszej sprawie załata powinna nastąpić w dniu 22 sierpnia 2011 r., a pozew został złożony 14 września 2012 r., czyli po upływie rocznego terminu. Powództwo nie zasługuje więc na uwzględnienie.

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie prawy do Sądu Rejonowego dla Wrocławia Krzyków.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany w dniu 22 sierpnia 2011 r. podróżowała autobusem miejskim należącym do Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. nr 172. Kontroler autobusu ujawnił, iż pozwany podróżuje bez ważnego biletu, w związku z czym wystawił pozwanemu wezwanie do zapłaty, które pozwany podpisał. Na wezwaniu wskazano, że należność powinna być uregulowana w terminie 14 dni.

dowód: wezwanie do zapłaty nr (...), k. 37 verte i 74;

Cena biletu wynosiła 2,40 zł, zaś opłata dodatkowa za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu wynosiła 120,00 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty nr (...), k. 37 verte i 74;

Strona powodowa pismem z dnia 4 października 2011 r. ponownie wezwała pozwanego do zapłaty.

dowód: wezwanie do zapłaty nr FW 3200- (...) wraz potwierdzeniem odbioru, k. 49-50;

Sąd zważył co następuje:

Po rozpatrzeniu wszystkich okoliczności sprawy oraz po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, iż powództwo w całości zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 774 k.c. „Przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy”. W myśl art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. nr 50 poz. 601 z 2000 r.) „Umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.” Zgodnie zaś z ust. 2 cyt. przepisu „W bilecie na przejazd określa się wysokość należności za przejazd oraz dane potrzebne do ustalenia zakresu uprawnień podróżnego.” Z powyższego wynika zatem obowiązek pozwanego A. B. do uiszczenia opłaty za przewóz dokonany przez stronę powodową na trasie linii 172 w dniu 22 sierpnia 2011 r. Jednocześnie art. 33 a ust. 3 prawa przewozowego stanowi, iż w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty, w wysokości określonej przez § 8 załącznika do Uchwały nr XXI/682/08 r. Rady Miejskiej W. z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie zasad odpłatności za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż pozwany w dniu 22 sierpnia 2011 r. podróżował bez ważnego biletu autobusem linii 172 we W.. Skoro pozwany podróżował bez ważnego biletu poza należnością za bilet winien on również uiścić opłatę dodatkową na rzecz strony powodowej. Tabele opłat przewozowych oraz opłaty dodatkowe są zawarte w § 8 ww. Uchwały z dnia 15 maja 2008 r. Wynika z niej, iż cena biletu obowiązująca w dacie odbycia przez pozwanego podróży wynosiła 2,40 zł, zaś opłata dodatkowa za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu wynosiła 120,00 zł. Pozwany za przejazd bez ważnego biletu został więc obciążony opłatą łącznej wysokości 122,40 zł, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Nie zasługiwał na uwzględnienie podnoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej. Zgodnie z art. 117 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba, że zrzeka się z korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu

przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Terminy przedawnienia przewiduje art. 118 k.c., zgodnie z którym jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Wskazane w art. 118 k.c. terminy mają charakter ogólny, co oznacza, że znajdują one zastosowanie tylko wtedy, jeśli przepis szczególny nie wprowadza innego terminu przedawnienia. Odmienny termin przedawnienia przewiduje art. 77 ust. 1 prawa przewozowego, zgodnie z którym z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu zapłaty lub zwrotu należności - od dnia zapłaty, a gdy jej nie było - od dnia, w którym powinna była nastąpić (art. 77 ust. 3 pkt 4 ustawy). Bieg przedawnienia zawiesza się jednak na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty (art. 77 ust. 4 ustawy). Zgodnie z kolei z art. 75 ust. 2 prawa przewozowego wynika, że reklamacje lub wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

Mając na uwadze powyższe przepisy oraz okoliczności niniejszej sprawy Sąd uznał, że roszczenie strony powodowej nie uległo przedawnieniu. Zauważyć bowiem należy, że pierwsze wezwanie do zapłaty zostało pozwanemu wręczone w dniu 22 sierpnia 2011 r. Zgodnie zatem z art. 77 ust. 4 prawa przewozowego bieg przedawnienia roszczenia pozostawał w zawieszeniu do czasu odpowiedzi na wezwanie do zapłaty. Z uwagi jednak na brak odpowiedzi pozwanego na wezwanie do zapłaty, czego pozwany w toku procesu nie kwestionował, zastosowanie znalazł 3-miesięczny termin określony w art. 75 ust. 2 prawa przewozowego. Początek biegu przedawnienia w rozpoznawanej sprawie rozpoczął się więc dopiero z dniem 23 listopada 2011 r. Wyznaczenie w wezwaniu 14-dniowego terminu do zapłaty nie wpływa natomiast na skrócenie wskazanego wyżej terminu, gdyż ma on charakter bezwzględny i nie może być skrócony w drodze oświadczeń woli stron, z wyjątkiem wskazanym w ustawie, tj. udzielenia odpowiedzi na wezwanie, które zawieszenie przerywa. Wyznaczenie terminu do zapłaty odnosi natomiast ten skutek, iż roszczenie staje się wymagalne, a wezwany popada w opóźnienie po upływie wyznaczonego terminu. Należy więc odróżnić początek biegu przedawnienia roszczenia, który może zostać przesunięty w czasie z uwagi na jego zawieszenie, od daty wymagalności świadczenia wynikającego z umowy przewozu. Skoro strona powodowa wniosła niniejsze powództwo w dniu 14 września 2012 r., do czasu jego wniesienia nie upłynął roczny termin przedawnienia, który rozpoczął się w dniu 23 listopada 2011 r. Zarzut strony powodowej w opisanym kwesji nie podlegał zaś uwzględnieniu.

Okres od którego zasądzone zostały odsetki wynika z uregulowania 481 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak stanowi natomiast art. 476 § 1 k.c. dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W niniejszej sprawie strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty w dniu 22 sierpnia 2011 r., określając termin zapłaty na 14 dni od dnia jego otrzymania. Pozwany pozostawał zatem w opóźnieniu od dnia 6 września 2011 r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszym postępowaniu pozwany jako strona przegrywająca proces obowiązany jest zwrócić stronie powodowej koszty opłaty sądowej od pozwu w wysokości 30 zł oraz koszty zastępstwa prawnego w wysokości 60 zł (§ 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).